

Idrettslinja på Rå vgs på høsttur

Hver høst blir det gjennomført en obligatorisk telttur for elevene på idrettslinja, og i år gikk turen til Snytindhytta, som ligger midt i mellom Gullsfjorden og Blokken i Sortlandsundet. Turen gikk over 3 dager, og i år dro første og halve andreklassen sammen på tur.

Vi var totalt 30 stk som dro av sted fra Borkenes om morgenen mandag 19. september. Vi tok ferga fra Refsnes til Flesnes, og brukte skolens busser til å kjøre til Løbergsbukta. Deretter startet vi vandringen oppover mot Snytindhytta. Turen var lang og tung, men rundt klokka 18.00 var vi endelig framme. Teltene ble satt opp, vi lagde middag, og etter litt bålkos gikk vi inn i teltene. Natta ble dessverre lang og søvnløs for noen, på grunn av mye vind og litt regn, men til slutt ble det endelig morgen.

En tarantella på mitt kinn (trodde jeg)

Det er ikke ofte man våkner med munnen på vidt gap, med en edderkopp på kinnet. Dette er noe jeg opplevde, og jeg anbefaler det ikke til noen. Min gode venn Magnus hadde natt til tirsdag bestemt seg for og IKKE lukke ytterteltet eller innerteltet når han la seg. Dette førte til at alt av dyr og ekle

ting kunne vandre inn til vår rolige og uforstyrrede soveplass. Jeg var blitt ganske forkjølet i løpet av dagen og var derfor ganske tett og kunne ikke puste med min nese. Dette førte til at jeg lå som en idiot på rygg med munnen åpen og gispet etter luft hele natten. Dette er ikke kombinasjonen man vil ha om man har en edderkopp på kinnet. Men det hadde jeg. Så hva gjør man i en slik situasjon? For meg selv, så startet jeg med å våkne av disse små åtte benene som tasset rundt på mitt vakre rosenfylte kinn. Etter jeg hadde våknet og kjent dette, tenkte jeg over situasjonen i ett lite øyeblikk (et veldig, veldig kort øyeblikk) før jeg reiste meg og børstet dette dyret vekk fra kinnet. Den landet ned på liggeunderlaget mitt, hvor jeg så ned på denne skapningen og tenkte "hvorfor?" Den gav meg ikke noe svar, men plutselig kjente jeg en liten djevel i meg som gav meg tanken "burde ikke jeg straffe denne personen som forårsaket dette for meg?" Et lite ondskapsfullt smil bredte seg over munnen min og jeg så for meg Magnus sin reaksjon på det samme dyret på hans kinn. Men jeg børstet tanken vekk, fant et lite papir inne i teltet og drepte monsteret før det kunne forårsake noe mer skade. Jeg la meg ned for å sove igjen, og kjente jeg var virkelig trøtt. Men alt jeg kunne tenke på var: "Hvor mange har jeg egentlig hatt på meg i løpet av natten?" Dette ville jeg egentlig ikke ha svar på heller. Magnus fikk en real kjeftesmelle ved frokosten på tirsdag. Ikke fikk han middag heller, en passende straff ifølge meg selv. Heldigvis overlevde både jeg og mine teltkamerater denne skumle og meget farlige opplevelsen. Hvis ikke ville jeg jo ikke fortalt dere dette...

På vei opp fra Løbergsdalen.

Dag 2 startet vi med en frokost og deretter fikk vi orienteringsoppgaver. Noen av oss dro også på topptur, og etter mange timer ute, dro vi tilbake til teltplassen for å lage middag. Deretter fikk vi oppgaver med bålaging og krysspeiling, og da det ble mørkt satt vi sammen ved bålet.

Topptur: Alle gruppene hadde fått forskjellige punkt på kartet hvor gruppene skulle møtes ved Småvatnan. Etter en times pause der for å vente på alle gruppene, fikk vi et valg om å gå til teltene eller gå på topptur, og av cirka tretti elever valgte syv å gå på topptur. Vi fikk en brå start, det var som å gå rett opp. Vi kom til et område der lyngen og mosen tok slutt og vi kom til selve fjellet. Det var ei utfordring å gå i steinområdet og det tappet nesten alt av krefter. Så etter å ha kommet på toppen, gikk vanskelighetsgraden ned, men nå måtte vi gå opp og ned på fjelltoppene noe som leggene fikk kjenne. Deretter begynte vi å gå ned mot Snytindhytta og nedover var det løse steiner som var våte og dekt av mose, noe som gjorde turen ned vanskeligere. Og etter en tung utfordring for lårene begynte det å bli slettere, men det var et godt stykke igjen. Da møtte vi et varierende terreng som besto av lyng og mose til stein og mose. Så etter blodslitet og å ha sett sju ryper flyge for livet, var vi omsider nede.

Uventet rypejakt

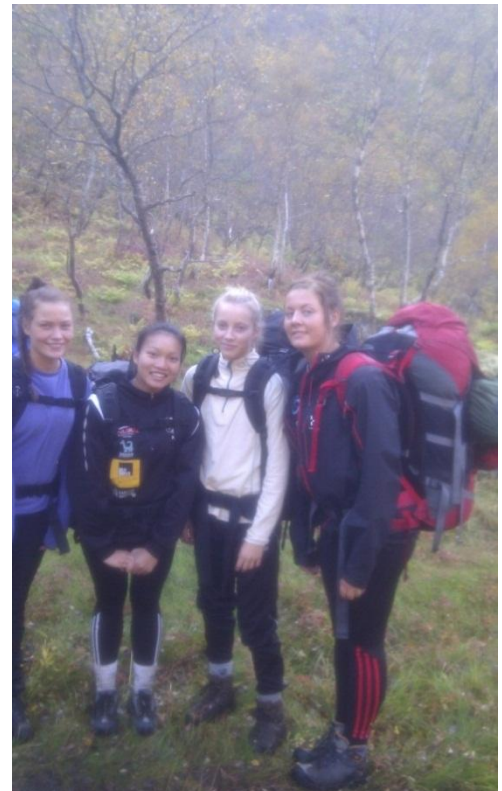
Jeg (Robin) og Øyvind hadde satt kurs for Småvatnan i en liten orienteringsoppgave vi hadde fått. Terrenget var relativt greit, men enkelte plasser møtte vi på store steiner, brede elver og sylspisse greiner som alle var klar for og hindre oss i og nå vårt mål. Når vi endelig kunne skimte vannet i det fjerne og alt fokus var rettet mot og nå vårt mål hørte vi en rasling i gresset. To hvite skikkelser kommer med et brak opp fra bakken som to forvirrede spøkelser. De fløy litt rundt før de forsvant avgårde og inn i fjellene, og det gikk sakte opp for oss hva vi hadde sett, det var to ryper som ble skremt da vi kom for nært.

Onsdag morgen skulle vi begynne på nedturen, og de første av oss begynte å gå ca. klokka halv 9 om morgenen. Alle gruppene måtte bruke kart for å finne den beste veien ned, og med vanskelig og tungt terreng, ble det en lang og tung tur ned. Men etter klatring ned fjellskrenter, vandring over myrer, en tur rundt ett vann som aldri så ut til å ende og utallige pauser, kom vi endelig ned til Blokken i Sortlandssundet. Skolens busser kjørte oss nok en gang av sted, og vi klarte akkurat å rekke halvtrefega.

Det kunne gått galt

Robin og jeg skulle ta oss ned en bratt fjellside. Robin var nesten kommet seg helt ned, da han tok tak i en stein. Steinen var løs. Robin sklei ned fjellsida og steinen kom rullende i full fart i retning han. Jeg ble helt hysterisk og begynte å rope: "Robin, Robin, Robin, stein, stein, stein!"

Farten deres var like stor, helt til at Robin stoppet opp i bunnen av bakken. Steinen fortsatte i samme fart og traff Robin midt i høyre skulder bare få centimeter unna hodet hans. Jeg pustet lettet ut, men merket at pulsen var høy. Jeg hoppet ned fjellsida etter han, og sjekket om det gikk bra med han. Han

Den ene gruppa fra 12IDA på tur opp til Snytindhytta. F.v: Silje Marie Helgesen, Poy Jindasri Nymoen, Dina Fuskevåg og Henriette Selnes.

oppførte seg som om at ingenting var skjedd, tok på seg ryggsekken og spaserte videre inn i villmarken.

Til slutt kunne vi konkludere med at dette hadde vært en lang og slitsom tur, med utfordringer og mestringer. Men likevel hadde vi hatt det morsomt, lært mye nytt, og hatt koselige kvelder.

Dina, Henriette, Silje, Øyvind, Jon Anders, Robin og Tor-Erik

Med Møysalen i det fjerne